

Arrest

nr. 289 763 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. EGGERMONT, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 januari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie¹, die op 29.07.2022 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voorna(a)m(en): L. (..)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (..)

R.R.:xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde B. Z. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx), in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet voor met inkomsten van het jaar 2021. Verder ook een fiche Nr. 281.13 op naam van de referentiepersoon met werkloosheidsuitkeringen van het jaar 2021. Deze gegevens zijn niet voldoende recent om in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De referentiepersoon legde echter meer recente bewijzen van haar bestaansmiddelen over, in casu een arbeidscontract (onbepaalde duur) en loonfiches voor de periode januari tot en met november 2022. Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon sinds 1.04.2021 (deeltijds) tewerkgesteld is bij de gemeente Sint-Niklaas. Zij blijkt voor de voormelde periode te beschikken over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1340,46 Euro. Daarmee beschikt zij niet over 120% van het leefloon, zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Voor juli 2022 (de referentiemaand, aangezien onderhavige aanvraag in deze maand werd ingediend) is een bedrag van 1809,324 Euro het equivalent van 120% van het leefloon. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de bestaansmiddelenvereiste.

Overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in dergelijk geval een behoeftenanalyse te worden uitgevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale woning betreft en hiervoor al een aangepaste maandelijks huurlast van 221 euro en 22 euro aan kosten dient te betalen. Verder werd een factuur voor het verbruik van water overlegd. Voor driemaandelijks verbruik bedragen de kosten 102 Euro, maandelijks gaat het dus over 34 Euro. Ten slotte werd een bewijs van domiciliëring aan Luminus overlegd en dit ten bedrage van 73,80 Euro, maar met dit stuk kan geen rekening gehouden worden, aangezien het niet duidelijk is voor welke verbruiksperiode deze domiciliëring gebeurt. Op kosten voor energieverbruik heeft onze dienst bijgevolg geen duidelijk zicht. Wat er ook van zij, rekening houdend met allé voorliggende bewijzen van inkomsten (loonfiches) en uitgaven (huurlasten en waterverbruik), kan uit de stukken afgeleid worden dat de referentiepersoon maandelijks netto gemiddeld over 1065,46 Euro beschikt om alle resterende vaste en variabele kosten te betalen, zichzelf én betrokkene te onderhouden. De referentiepersoon beschikt daarmee niet over voldoende bestaansmiddelen om zichzelf én betrokkene in hun levensonderhoud te voorzien. De

referentiepersoon bevindt zich reeds in een eerder precaire sociaal-economisch situatie, aangezien ze klaarblijkelijk een sociale woonst betreft.

Deze beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel

- Schending van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met:

- O De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)
- o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing is gestoeld op het gegeven dat de echtgenote van verzoeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een aanslagbiljet van de inkomsten van zijn echtgenote in inkomstenjaar 2021 (aanslagjaar 2022). Tegelijk werd de fiche 281.13 van de echtgenote gevoegd met werkloosheidsuitkeringen ontvangen in 2021. De bestreden beslissing stelt louter dat deze gegevens niet voldoende recent zijn om in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote. De bestreden beslissing stelt niet dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking zou kunnen worden genomen omdat de echtgenote niet actief naar werk zou hebben gezocht.

Benevens de gegevens over inkomstenjaar 2021 werden ook een arbeidscontract en loonfiches voorgelegd voor de periode januari tot en met november 2022. De gemachtigde besluit dat de echtgenote van verzoeker derhalve blijkt te beschikken over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van € 1.340,46.

Dat de gemachtigde de bestreden beslissing ook onzorgvuldig heeft voorbereid door niet in rekening te brengen dat de echtgenote van verzoeker bovenop haar netto-inkomen in de maanden waarin zij alle dagen is tewerkgesteld tevens beschikt over € 88 aan maaltijdcheques (stuk 2). Dat de echtgenote van verzoeker in de periode januari – november 2022 gemiddeld voor € 50 per maand aan maaltijdcheques ontving en haar gemiddeld maandelijks netto-inkomen derhalve daarmee diende te worden verhoogd, wat de gemachtigde heeft nagelaten te doen. Inderdaad, nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wél rekening heeft gehouden met de maaltijdcheques als aanvulling op de maandelijkse nettobetalingen van het loon. Dit maakt een onzorgvuldigheid uit.

Nog daargelaten het gegeven dat de gemachtigde niet alle voorgelegde inkomsten in rekening heeft gebracht, heeft de gemachtigde een gebrekkige behoefteanalyse uitgevoerd zoals vereist conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde houdt rekening met de maandelijkse huurlasten van € 221, de maandelijkse huurkosten van € 22 en een maandelijks waterverbruik van € 34. De voorgelegde stukken van Luminus werden door de gemachtigde niet aanvaard.

De gemachtigde besluit uit haar berekening dat uit de voorliggende bewijzen van inkomsten en uitgaven kan worden afgeleid dat de echtgenote van verzoeker maandelijks gemiddeld over € 1.065,46 beschikt

om alle resterende vaste en variabele kosten te betalen, incl. Luminus, zichzelf én verzoeker de onderhouden. De gemachtigde gaat verder dat de echtgenote van verzoeker derhalve niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf én verzoeker in hun levensonderhoud te voorzien. De gemachtigde stelt nog: "De referentiepersoon bevindt zich reeds in een eerder precaire sociaal-economische situatie, aangezien ze klaarblijkelijk een sociale woonst betreft."

Dat de onzorgvuldigheid en gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, tevens de schending van artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet met name uit die laatste zinsnede volgen.

Immers, artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon; op het moment van het indienen van de aanvraag komt dit neer op een bedrag van € 1.809,324 per maand. Enkel indien het door artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziene bedrag niet wordt bereikt, dient conform artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op basis van de eigen behoeften van betrokkenen te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het standaardbedrag van € 1.809,324 geldt voor eenieder die zich in een standaardsituatie bevindt en zelfs ongeacht de gezinssamenstelling. In casu wordt het standaardbedrag niet bereikt, doch vormt in het bijzonder het gegeven dat de echtgenote van verzoeker in een sociale woning woont en derhalve een – aanzienlijk – lagere huurprijs dient te voldoen dan gemiddeld een element dat net in het voordeel van verzoeker dient te gelden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Immers, waarbij bij een aanvraag waar het standaardbedrag van € 1.809,324 wordt bereikt, doch een standaardhuurprijs van pakweg € 700 dient te worden voldaan, dit naar de letter van de wet tóch leidt tot een positieve beoordeling van de stabiliteit, 'toereikendheid' en regelmatigheid van de bestaansmiddelen, dient a contrario bij een aanvraag waarbij het netto-inkomen € 420 minder bedraagt dan het basisbedrag en de huurprijs pakweg € 480 lager ligt dan een standaardhuurprijs, de beoordeling van de bestaansmiddelen net positief uit te vallen. Het is precies de lagere, sociale, huurprijs, die maakt dat de behoeften van de echtgenote van verzoeker lager liggen.

Dat een bedrag van € 1.065,46 wel degelijk voldoende is om de overige kosten dan huur, huurkosten en water te voldoen voor twee personen, zijnde verzoeker en zijn echtgenote.

Bovendien, waar de gemachtigde stelt dat het gegeven dat de echtgenote van verzoeker een sociale woonst betreft, maakt dat zij zich in een precaire sociaal-economische situatie bevindt die schijnbaar automatisch met zich meebrengt dat de bestaansmiddelen van de echtgenote, zelfs na behoefteanalyse, onvoldoende zijn, blijkt de gemachtigde eenieder die een sociale woning betreft automatisch uit te sluiten van het recht op gezinshereniging, waarmee zij de bepalingen van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de gemachtigde tot slot onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen door bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening te houden met de tewerkstelling van verzoeker zelf, waartoe zijn arbeidsovereenkomst werd overgemaakt bij de aanvraag gezinshereniging (stukken 3 en 4). Dat verzoeker met een gemiddeld nettoloon van ruim € 1.000 nochtans voldoende inkomsten verwierf om het gezinsinkomen tot ruim boven het standaardbedrag te brengen (stuk 5). Minstens heeft de gemachtigde nagelaten te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met de tewerkstelling en inkomsten van verzoeker, waardoor zij de motiveringsplicht heeft geschonden.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de bovenvermelde elementen van de bestreden beslissing, die ingaan tegen de inhoud van het administratief dossier, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding nu deze voorbijgaat aan de volledige inhoud van de stukken die door concludent werden voorgelegd. De motivering van de weigering van verblijf faalt naar recht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst. “

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° en artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verder wordt duidelijk gemotiveerd aan de hand van de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken om te komen tot de conclusie dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In de mate dat verzoekende partij inhoudelijke argumenten naar voren brengt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.
(..)”*

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.7. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat wat betreft het voorgelegde aanslagbiljet inkomsten 2021 de hierin vervatte gegevens onvoldoende recent zijn om in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg blijkt uit deze motivering dat de stukken met betrekking tot de inkomsten van 2021, waaronder dus ook de fiche 281.13 inzake de uitgekeerde werkloosheidsuitkeringen aangezien deze is opgenomen onder rubriek 1260 van het voormelde aanslagbiljet, niet dienstig zijn om aan te tonen dat verzoekende partij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt nu deze inkomsten onvoldoende recent zijn. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat deze inkomsten te ver in de tijd liggen om in aanmerking genomen te worden als vereiste bestaansmiddelen. Haar betoog omtrent het niet in aanmerking nemen van de werkloosheidsuitkeringen wegens het niet actief zoeken naar werk is geenszins dienstig.

Verder, zoals de verzoekende partij zelf erkent in het verzoekschrift, heeft de verwerende partij vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon een gemiddeld maandelijks netto-inkomen betreft van 1340,46 euro, en dit op basis van de loonfiches in de periode januari tot en met november 2022. Waar verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij ook nog over maaltijdcheques beschikt, toont zij evenwel niet op concrete wijze aan dat de verwerende partij bij de berekening van het gemiddeld maandelijks netto-inkomen aan de hand van de door verzoekende partij voorgelegde stukken bepaalde pertinente gegevens effectief veronachtzaamd heeft. Dit komt als dusdanig niet naar voren op grond van lezing van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken aan het bestuur in het kader van de aanvraag en de berekening die de verwerende partij gemaakt heeft.

2.8. Verzoekende partij betwist voorts niet dat het bedrag van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon de wettelijke drempel van 120% van het geïndexeerde bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, niet overschrijdt, waardoor de verwerende partij rechtsgeldig kon concluderen dat de referentiepersoon in beginsel niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde *“toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”* moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger (de referentiepersoon) zelf. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*. Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn

familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen (RvS, nr. 255.940 van 2 maart 2023). Het betoog van verzoekende partij dat de verwerende partij rekening had moeten houden met haar tewerkstelling en inkomsten kan gelet op voorgaande niet gevolgd worden.

2.9. Nu niet is aangetoond dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde pertinente gegevens heeft vastgesteld dat de Belgische echtgenote geen inkomen heeft dat *“ten minste gelijk [is] aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”* speelt het door de wetgever ingestelde vermoeden inzake het bestaan van toereikende bestaansmiddelen *in casu* dus niet.

Conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij derhalve *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*. Verwerende partij diende dit te doen op basis van de bescheiden en inlichtingen die verzoekende partij met het oog op dit onderzoek nuttig achtte en voorlegde.

De verwerende partij stelt vast dat de referentiepersoon een huurlast heeft van 221 euro per maand en 22 euro per maand aan kosten. Maandelijks is er een waterverbruik van 34 euro. Er werd tevens een bewijs van domiciliëring aan Luminus voorgelegd voor een bedrag van 73,80 euro maar aangezien niet blijkt voor welke verbruiksperiode dit geldt wordt met dit stuk door de verwerende partij geen rekening gehouden. De verwerende partij stelt vast dat de referentiepersoon na aftrek van de huurlasten en het waterverbruik over een gemiddeld maandelijks netto inkomen beschikt van 1065,46 euro *“om alle resterende vaste en variabele kosten te betalen, zichzelf én betrokkene te onderhouden”*. Zij besluit dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zichzelf én verzoekende partij in hun levensonderhoud te voorzien. Daarbij wijst de verwerende partij er nog op dat verzoekende partij zich reeds in een preciaire economische situatie bevindt gezien zij een sociale woning betreft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich focust op de motivering aangaande de preciaire economische situatie van de referentiepersoon omwille van het betrekken van een sociale woning en de financiële situatie van de referentiepersoon vergelijkbaar acht met een persoon die wel voldoet aan het referentiebedrag van 1809,324 euro maar die een standaardhuurprijs van 700 euro betaalt. Verzoekende partij doet daarmee evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de referentiepersoon slechts over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen beschikt van 1340,46 euro en haar inkomen in dat geval niet voldoet aan de vereiste van de toereikende bestaansmiddelen. Zoals ook het Grondwettelijk Hof overwogen heeft in arrest nr. 121/2013 is de opgelegde inkomensvoorwaarde een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voorts niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van Vreemdelingenwet, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. In de behoefteanalyse die derhalve *in casu* moet geschieden wordt rekening gehouden met de behoeften van de referentiepersoon en de verzoekende partij, dit om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Het is gelet op voorgaande bespreking bovendien niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij erop te wijzen dat de referentiepersoon zich reeds in een preciaire economische situatie bevindt, gelet op het feit dat zij een sociale woning betreft waarvoor zij minder huur betaalt, dit in tegenstelling tot een persoon die wel voldoet aan het vermoeden van toereikende bestaansmiddelen en in voorkomend geval een marktconforme huurprijs betaalt. Bovendien kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden als zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat de huurlasten van de referentiepersoon laag zijn noch kan verzoekende partij gevolgd worden dat de verwerende partij een persoon die een sociale woning betreft

automatisch uitsluit van het recht op gezinshereniging. Immers is de verwerende partij wel degelijk overgegaan tot een behoefteanalyse en heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij slechts 221 euro huur per maand + 22 euro kosten per maand betaalt. Deze lage huurprijs en kosten maken echter niet dat de referentiepersoon, die na aftrek daarvan en de kosten voor het waterverbruik nog slechts beschikt over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1065,46 euro in staat is om daarmee alle resterende vaste en variabele kosten te betalen, alsook zichzelf en verzoekende partij te onderhouden. Met haar betoog betwist de verzoekende partij niet dat er nog resterende vaste en variabele kosten zijn en schept zij ook geen duidelijkheid over de resterende vaste en variabele kosten zoals algemeen gekend verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, voeding, medische kosten, kleding... die de referentiepersoon dient te kunnen dragen voor hen beiden. Haar subjectieve overtuiging dat het bedrag van 1065,46 euro wel degelijk voldoende is kan in het licht van voorgaande niet overtuigen.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan het besluit dat niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en verzoekende partij in hun levensonderhoud te voorzien.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel

- *Schending van artikel 8 EVRM*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'*
- *Schending van het motiveringsbeginsel*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending van het proportionaliteitsbeginsel*

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te weigeren en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan “of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.” (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

Verzoeker merkt op dat ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, moet worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto

afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Immers heeft verzoeker al zijn actuele belangen op het grondgebied, alwaar hij is herenigd met zijn echtgenote die in zijn levensonderhoud voorziet. Verzoeker heeft geen belangen meer in Algerije, reden waarom de alhier bestreden beslissing een uiterst grote impact nalaat op het privé- en familieleven van verzoeker. Nu de bestreden beslissing hier onvoldoende rekening mee houdt, doet zich een schending voor van artikel 8 van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zijn privé- en familieleven alhier niet zou kunnen verderzetten met zijn echtgenote wegens ontstentenis aan verblijfstitel.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, en het betoog dat de verwerende partij geen redelijke afweging heeft gemaakt in het licht van die verdragsbepaling, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij begrip kan opbrengen voor het feit dat verzoekende partij haar leven wenst verder te zetten met haar echtgenote, maar niet dat de beslissing noodzakelijk een onrechtmatige en disproportionele inmenging betekent voor dit gezinsleven. Vooreerst blijkt dat de verwerende partij geen bevel heeft opgelegd aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten, gezien de beslissing "zonder bevel om het grondgebied te verlaten" is. Verder toont verzoekende partij niet op concrete wijze aan waarom er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst. De loutere stelling dat zij geen belangen meer zou hebben in Algerije doet daaraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de aangehaalde beginselen.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER